

Undirhaldandi ung

„Tey ungu eru nú ikki so ring kortini.“

Hetta haldi eg niður-stöðan hefur verið hjá nógvum vaksnum og tilkomnum, tá tey hava sæð og hoyrt „De 25 timer“ hjá Grindsted Ungdomskor.

Ti her er onki, sum órógvar. Her er ikki BZ, her er ikki punk. Hetta er ikki tann danski ungdomur, vælferðarsamfélagið ikki hefur brúk fyri, hesi, tú kanst hitta til dømis ov-aru megin gosbrunnin á Gammel Torv í Keypmannahavn.

„De 25 timer“ er ikki eitt stríðsróp frá glataðum, sviknum hálvvaksum. „De 25 timer“ er ikki ein ungdomspolitiskur nevi í pallin. „De 25 timer“ er undirhald, meinaleyst, tannleyst.

Sjálvandi kann tann litamikla, livsglaða framfærslan vera ein bóðskapur í sær sjálvum. Sjálvandi er tað altíð best at vera positivur. Men tann negativisma, sum er vordin livsstíllurin hjá nógvum ungum, ikki bara í Danmark, er ikki uttan stöði í veruleikanum. Avgjört ikki.

Komi at hugsa um eina ferð, eg var til sunnudagskonsert í Fælledparken. Eg haldi, tað eru eini tiggju ár síðani. Sólin var við at bróta seg gjøgnum skýggini og sangarin í tí eina rokkbólkinum nevndi hetta millum tvey lög.

„Det så ellers sort ud her til morgen“, segði hann og beinanvegin svaraði ein genturódd úr áhoyrarafjældini á velli-

num: „Det gør det sgu hver morgen!“

Nú, í 1985, hevði svarið ivaleyst bliðið:

„Det gør det fandeme hele døgnet!“

Hugnaligt

Aftur til Grindsted Ungdomskor. Hetta var eitt hugnaligt kvöld í Norðurlandahúsinum. Sardorf's Trio spældi bleytar jazz-tónar, meðan salurin fyltist og, eftir at kórleiðarin tvær ferðir hevði verið framman fyri tjaldið og bjóðað vælkommin, byrjaðu teir 25 tímarnir kl. 1 við „Kor af sovende“. Móti morgni koma so dreymanir, teir góðu og teir ringu. Tey eru í skúla til kl. 14. So hava tey fri og summi fara á strondina at sóla sær, onnur á bókasavnið at víkja sjónarringin. Kl. 17 er „fyrtaften“ og steðgur.

Danskir ummælarar hava serliga róst Henrik Heick Poulsen, sum spælir lærari í landalæru. Tað gera teir við røttum, tí Henrik bæði spælir og syngur betur enn hini. Hóast brotið er stutt, eydnast honum væl og virðiliga at gera vart við sínar gávur, tá hann uttan úrslit roynir at sannføra næmingar sínar um, at USA er heimsins allarbasta land.

Hesin sami Henrik Heick Poulsen er eisini við í „silvurbúrðleysorkestrinum“. Gratulanterne, sum spælir í steðginum og byrjar seinna part.

Fyri steðgin segði kórleiðarin og leikstjórin Stig Möller, at seinni partur

var betri enn tann fyrri. Tað haldi eg nú ikki. Hvørgin parturin var betri ella verri enn hin.

I seinna parti eru fleiri kend lög, so sum eyðkennislagið hjá Manhattan Transfer „Tuxedo Junction“ og jazzlagarin „Take The A Train“.

Seinni partur er frittíðin og vit fara millum annað í biograf. Hetta brotið, ella hesin „timin“, er millum teir best eydnaðu. Vit siggja ikki filmin, men kunnu kortini fylgja gongdini á hvíta tjaldinum. Tí áskoðararnir á pallinum liva við í filminum og vit ivast ikki í, at nú er hetjan í stórum vanda, nú sleppur hon úr aftur vandanum og nú mussar hon sína heitelsk-aðu.

So væl gongst ikki hjá teimum báðum ungu, sum kl. 23 skulast í „gadedøren“.

Og kl. 24 enda teir 25 tímarnir við Tine B. Christensen syngjandi fleiri metrar yvir pallinum.

Samanumtikið ein hugnalig framfærsla við nógvari ferð og nógvari livsgleði.

Alt er sjálvandi ikki fullfíggað. Rættiliga torført er at fáa øll orðini við og dansurin hjá teimum átta gentunum í netsokkum og trikot líkast meira einari parodi. Men tað er kanska eisini ætlanin?

Ungdomsárið

1985 er ungdomsár, í hvussu so er í øðrum londum. „De 25 timer“ hefur ikki beinleiðis samband



við ST avgerðina. Men hetta stóra tiltak hjá hesum knappliga hálvthundrað ungu visir okkum enn einaferð, hvussu virkin ungdomurin er í øðrum londum.

I Føroyum leggur itróttin hald á 90% av teimum ungu. Hini 10% sita í meginfeløgum, landsfeløgum og ráðum og tosa um, at nú má okkurt gerast.

Hevur føroyski ungdomurin veruliga so litið uppá hjarta, at tann hálti timin annan hvønn sunnudag, hann sleppur at brúka Útvarpið, má brúkast til plátuvending, tí onki annað er?

Síðani Ungdomssendingin byrjaði er nógvar ferðir heitt á lurtararnar hjá sendingini um at senda inn tilfar ella bara uppskot um evni at taka upp.

Neyvan er tað so, at tey ungu ræðast dómin hjá teimum vaksnum: ring ella góð.

Vónandi ikki, tí hann hefur onki at siga!

Høgni Djurhuus



Á
hvíta
tjaldinum

Hun var hans eneste chance for at blive til noget
-og ingen skulle tage den fra ham...



BOB FOSSE'S **STAR 80**
(CABARET)

Er: BOB FOSSE, MARIEL HEMINGWAY, ERIC ROBERTS, CLIFF ROBERTSON, CARROLL BAKER, ROGER REES, DAVID CLENNON, MUSIK AF RALPH BURNS, KOSTUMER AF ALAN HEIM, KAMERA SVEN NYKVIST, PRODUCERET AF WOLFGANG GLATTES OG KENNETH UTT, A. ADD COMPANY RELEASE, Skrevet og iscenesat af BOB FOSSE

I august 1980 beindi Paul Snider fyrri konu sínari, Dorothy Stratten. Drápið kom á forsiðurnar hjá amerikonsku bløðunum, tí hendan Dorothy var ein nógv umtalað filmsstjørna og fyriseta.

Filmsleikstjórin Bob Fosse (hann hefur m.a. gjørt Cabaret) gjørdist fullkomiliga burtur í søguni hjá hesi ungu, fátaeku gentuni, sum knappliga gjørdist rik og kend — tann æviga søgan um Øskufiu.

Við tí endamáli at gera ein film um slíkar lagnur, fór Bob Fosse undir at kanna lívið hjá Dorothy Stratten, sum varð fødd í Vancouver í Kanada í 1960.

Søgan er í stuttum hendan: Dorothy var ein smáðin og litillatað genta. Hon arbeiddi á einari matstovu og har „fann“ Paul Snider hana. Hesin Paul royndi seg við ymsum snildum. Hann hevði bert eittans í huganum, at vinna pening — nógvan pening. Nú sær hann møguleikan í hesi ungu, óseku gentuni. Hann fær lokkað hana og skjótt er hon nakin.

*folde-ud- genta í Play Boy og seinni velur sama blað hana til ársins gentu.

Og nú gongur skjótt framá, hon fær leiklutir í filmum og innivist í teimum finu klikunum.

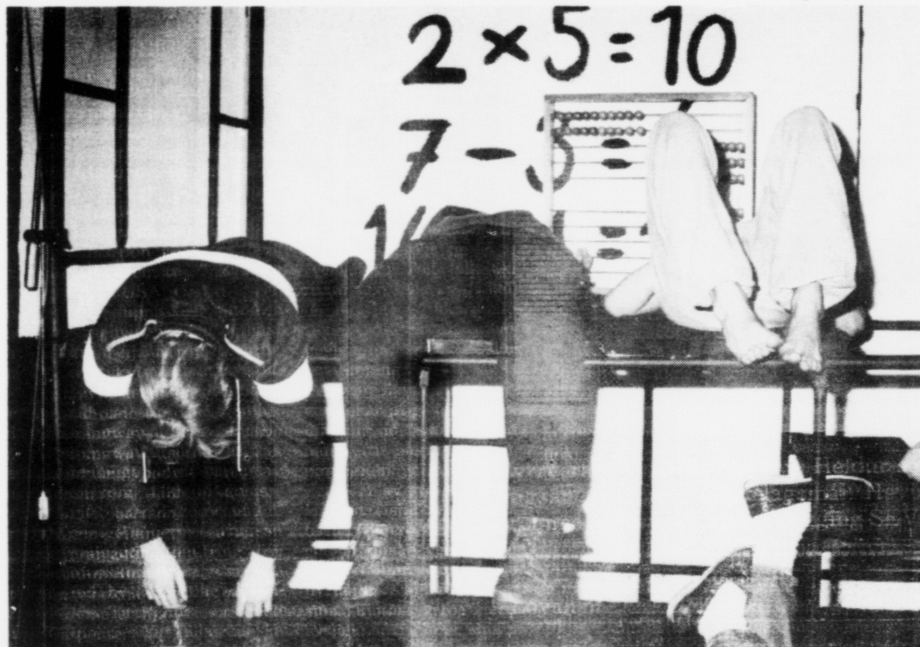
Men Paul, sum ætlaði sær ein stóran pat av æruni og frægðini, sleppur ikki so væl uppi part. Ongin vil vita av honum, tí hann er so ágangdri. Hann verður beiskur og øvundsjúkur, men fær nýggjar vónir, tá Dorothy giftir seg við honum. Men hjúnabandið verður stutt. Meðan tey arbeida við einum filmi, They All Laughed hjá Bogdanowich, orkar hon ikki longur hansara órimiligu krøv og krevur skilnað.

Men hetta tolar Paul ikki. Dorothy er hansara einasta vón at bliva til nakað stórt her í livinum. Og ongin skal taka hesa vón frá honum...

Hetta er ein filður við nógvum konum fólki. Bob Fosse er millum fremstu leikstjórar í USA. Og aftanfyrir upptøktunum var sjálvur hofffotografurin hjá Bergman, Sven Nykvist.

Høvuðsleiklutin hevur abbadóttir Ernest Hemingway, Mariel Hemingway, sum er kend úr Woody Allen filminum Manhattan. Cliff Robertson spælir Hugh Hefner, blaðstjóran á Play Boy.

Filmurin byggir eisini á bókini Death of a Playmate hjá Teresa Carpenter.



Hetta er ikki nokur sigandi mynd um „De 25 timer“.

Sangur, dansur, rútmur og framum alt livsgleði eyðkenna sýningina.